# YHTEISÖJEN TUOMIOISTUIMEN TUOMIO (viides jaosto)

9 päivänä marraskuuta 2000 *

Asiassa C-207/99 P,

**Euroopan yhteisöjen komissio**, asiamiehinään oikeudellisen yksikön virkamiehet C. Berardis-Kayser ja F. Duvieusart-Clotuche, avustajinaan asianajaja D. Waelbroeck, Bryssel, prosessiosoite Luxemburgissa c/o saman yksikön virkamies C. Gómez de la Cruz, Centre Wagner, Kirchberg,

valittajana,

jossa valittaja vaatii muutoksenhaussaan Euroopan yhteisöjen ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen (neljäs jaosto) asiassa T-76/98, Hamptaux vastaan komissio, 25.3.1999 antaman tuomion (Kok. H. 1999, s. I-A-59 ja II-303) kumoamista,

vastapuolena:

**Claudine Hamptaux**, Euroopan yhteisöjen komission virkamies, kotipaikka Bryssel (Belgia), edustajanaan asianajaja L. Vogel, Bryssel, prosessiosoite Luxemburgissa asianajotoimisto C. Kremer, 6 rue Heinrich Heine,

* Oikeudenkäyntikieli: ranska.

kantajana ensimmäisessä oikeusasteessa,

YHTEISÖJEN TUOMIOISTUIN (viides jaosto),

toimien kokoonpanossa: jaoston puheenjohtaja A. La Pergola sekä tuomarit M. Wathelet (esittelevä tuomari), D. A. O. Edward, P. Jann ja L. Sevón,

julkisasiamies: P. Léger,
kirjaaja: R. Grass,

ottaen huomioon esittelevän tuomarin kertomuksen,

kuultuaan julkisasiamiehen 15.6.2000 pidetyssä istunnossa esittämän ratkaisuehdotuksen,

on antanut seuraavan

**tuomion**

1 Euroopan yhteisöjen komissio on yhteisöjen tuomioistuimeen 31.5.1999 toimittamallaan valituksella hakenut muutosta EY:n tuomioistuimen perussäännön 49 artiklan nojalla ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen asiassa T-76/98, Hamptaux vastaan komissio, 25.3.1999 antamaan tuomioon (Kok. H. 1999,

s. I-A-59 ja II-303; jäljempänä valituksenalainen tuomio), jolla on kumottu komission päätös olla ylentämättä Hamptauxia palkkaluokkaan B 2 vuoden 1997 ylennyskierroksella (jäljempänä riidanalainen päätös).

## Asiaa koskevat oikeussäännöt

2 Euroopan yhteisöjen virkamiehiä koskevien henkilöstösääntöjen (jäljempänä henkilöstösäännöt) 45 artiklan 1 kohdan ensimmäisessä alakohdassa määrätään seuraavaa:

"Ylentämisestä päättää nimittävä viranomainen. Se tapahtuu nimittämällä virkamies lähinnä ylempään palkkaluokkaan sillä ura-alueella tai siinä virkaryhmässä, johon hän kuuluu. Ylennys voidaan suorittaa ainoastaan valitsemalla ylennettävät niiden virkamiesten joukosta, jotka ovat palvelleet tietyn vähimmäisajan palkkaluokassaan, heidän ansioidensa vertailun sekä heistä laadittujen arviointien perusteella."

## Tosiseikasto

3 Valituksen taustalla olevat tosiseikat esitetään valituksenalaisessa tuomiossa seuraavasti:

"1 Kantaja otettiin komission palvelukseen 1.10.1972 ylimääräiseksi toimihenkilöksi. Hänet nimitettiin 1.12.1972 alkaen palkkaluokkaan C 3 kuuluvaksi virkamieheksi koeajalla ja vakinaistettiin virassaan 1.6.1973.

2 Kantaja läpäisi ura-alueelta toiselle siirtymistä koskevan sisäisen kilpailun KOM/B/2/82, ja hänet ylennettiin tämän johdosta 1.9.1985 alkaen palkkaluokkaan B 5. Hän on 1.4.1992 lähtien kuulunut palkkaluokkaan B 3.

3 Vuoden 1997 ylennyskierroksella Henkilöstö ja hallinto -nimisen pääosaston (PO IX) esityksestä hänet sijoitettiin Hallinnollisia tiedotuksia -nimisessä julkaisussa nro 992 16.5.1997 julkaistun luettelon mukaan 13. sijalle kaikkiaan 14 sijasta.

4 Julkaisemisen seurauksena kantaja vaati 30.5.1997 ylennyskomiteaa arvioimaan uudelleen häntä koskevat asiakirjat.

5 Ura-alueen B ylennyskomitean puheenjohtaja vastasi kantajalle kirjeessään 9.7.1997, että komitea oli tutkinut kantajan tapauksen muttei ollut voinut ottaa kantajan nimeä esitykseen luetteloksi ansioituneimmista virkamiehistä.

6 Kantajan nimeä ei ole otettu Hallinnollisia tiedotuksia -nimisessä julkaisussa nro 998 8.8.1997 julkaistuun, B 2 -palkkaluokkaan ylentämisen kannalta ansioituneimpien virkamiesten luetteloon eikä Hallinnollisia tiedotuksia -nimisessä julkaisussa nro 999 12.8.1997 julkaistuun ylennettyjen virkamiesten luetteloon.

7 Kantaja jätti kirjeessään 8.10.1997, joka kirjattiin pääsihteeristössä saapuneeksi 9.10.1997, henkilöstösääntöjen 90 artiklan 2 kohdassa tarkoitetun valituksen — — näiden kahden nimittävän viranomaisen päätöksen johdosta.

8 Tämä valitus hylättiin nimenomaisella päätöksellä 30.1.1998, joka annettiin kantajalle tiedoksi 11.2.1998."

## Valituksenalainen tuomio

4 Kanteessaan ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimessa Hamptaux vaati riidanalaisen päätöksen kumoamista ja sen lisäksi komission velvoittamista suorittamaan vahingonkorvauksena 833 000 Belgian frangia.

5 Hamptaux esitti kaksi kanneperustetta, joista toinen koski sitä, että nimittävän viranomaisen 30.1.1998 valituksen hylkäämisestä tekemän päätöksen allekirjoittajalla ei ollut toimivaltaa, ja toinen henkilöstösääntöjen 5 artiklan 3 kohdan ja 45 artiklan 1 kohdan rikkomista. Jälkimmäinen kanneperuste jakautui kahteen osaan. Ensimmäisessä osassa Hamptaux kohdisti komissioon moitteita sen johdosta, ettei tämä vertaillut ylennettävien virkamiesten ansioita. Toisessa osassa hän kohdisti komissioon moitteita sen johdosta, että tämä asetti etusijalle muut kuin ansioihin liittyvät kriteerit, sekä lisäksi sen johdosta, että tämä oli syrjinyt niitä virkamiehiä, jotka ovat olleet osan urastaan alemmalla uraalueella kuin johon kuuluvat.

6 Hylättyään ensimmäisen kanneperusteen ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin hyväksyi toisen kanneperusteen ensimmäisen osan todeten seuraavaa:

"35 Aluksi on huomattava, että vakiintuneen oikeuskäytännön mukaan nimittävällä viranomaisella on ylennyksistä päättäessään henkilöstösääntöjen mukainen oikeus tehdä ratkaisunsa ylennyskelpoisten ehdokkaiden sopivaksi

katsomallaan tavalla toteutetun ansiovertailun perusteella (asia 62/75, Wind v. komissio, tuomio 1.7.1976, Kok. 1976, s. 1167, 17 kohta ja em. asia Mergen v. komissio, tuomion 33 kohta sekä asia T-262/94, Baiwir v. komissio, tuomio 6.6.1996, Kok. H. 1996, s. II-739, 65 kohta).

36 Nimittävällä viranomaisella on laaja harkintavalta henkilöstösääntöjen 45 artiklan mukaista ylennyspäätöstä tehtäessä huomioon otettavien ansioiden arvioinnissa ja yhteisöjen tuomioistuinten valvonnan pitää rajoittua vain siihen, onko nimittävä viranomainen pysytellyt toimivaltansa rajoissa ja ollut käyttämättä harkintavaltaansa väärin, kun otetaan huomioon ne tavat ja perusteet, joilla henkilöstöhallinto on saattanut päätyä kantaansa. Ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen ei pidä asettaa nimittävän viranomaisen tekemän pätevyyttä ja ansioita koskevan arvion tilalle omaa arviotaan (ks. asia T-25/90, Schönherr v. TSK, tuomio 30.1.1992, Kok. 1992, s. II-63, 20 kohta; asia T-11/91, Schloh v. neuvosto, tuomio 25.2.1992, Kok. 1992, s. II-203, 51 kohta ja em. asia Baiwir v. komissio, tuomion 66 kohta).

37 [Euroopan yhteisöjen komission virkamiesten ylennysmenettelyä koskevan käytännön] oppaan ja komission istunnossa esittämien selvitysten mukaan nimittävän viranomaisen jo edeltävänä vuonna ansioituneimpien luetteloon ottamat virkamiehet, jotka ovat jääneet ylentämättä, otetaan ilman muita toimia seuraavan vuoden ansioituneimpien luetteloon, elleivät heidän ansionsa ole laskeneet. Komissio on lisäksi todennut, että näin ollen kyseiset virkamiehet ylennetään automaattisesti.

38 On tutkittava, onko menettelyssä loukattu kantajalle ylennysmenettelyssä kuuluvia oikeuksia.

— —

41 Henkilöstösääntöjen 45 artiklan 1 kohdan ensimmäisen alakohdan mukaan ylennettävällä virkamiehellä eli virkamiehellä, joka on palvellut vähimmäisajan palkkaluokassaan, on oikeus siihen, että nimittävä viranomainen tutkii vertaillen hänen ansionsa ja hänestä laaditut kertomukset (asia T-167/97, Skrikas v. parlamentti, tuomio 11.6.1998, Kok. H. 1998, s. II-857, 37 kohta).

42 Näin ollen kantajalla oli riidanalaisessa ylennysmenettelyssä oikeus siihen, että nimittävä viranomainen tutkii vertaillen hänen ansionsa ja hänestä laaditut kertomukset.

43 Henkilöstösääntöjen 45 artiklan 1 kohdassa ei erotella niiden virkamiesten asemaa, jotka on jo edeltävänä vuonna otettu nimittävän viranomaisen laatimaan ansioituneimpien luetteloon, ja muiden virkamiesten asemaa. Siinä ei nimittäin aseteta mitään lisäedellytystä vähimmäisvirkaikää koskevan edellytyksen lisäksi (em. asia Skrikas v. parlamentti, tuomion 38 kohta).

44 Komission kirjallisesti ja istunnossa suullisesti esittämästä käy ilmi, että jo edeltävänä vuonna nimittävän viranomaisen laatimaan ansioituneimpien luetteloon otetut virkamiehet, joita ei ole ylennetty, otetaan ilman muita toimia seuraavan vuoden ansioituneimpien luetteloon ja ylennetään automaattisesti, elleivät heidän ansionsa ole laskeneet. Tämän vuoksi nimittävä viranomainen on vastoin henkilöstösääntöjen 45 artiklan 1 kohdassa asetettua velvollisuuttaan jättänyt riidanalaisessa ylennysmenettelyssä suorittamatta kantajan ansioiden ja hänestä laadittujen kertomusten vertailun kahden jo edeltävänä vuonna nimittävän viranomaisen laatimaan ansioituneimpien luetteloon otetun virkamiehen ansioiden ja kertomusten kanssa ja näin loukannut kantajan kiistatonta oikeutta ylennysmenettelyssä.

45 Istunnossa komissio perusteli kantaansa korostamalla, että kantajan ansioita oli edeltävänä vuonna vertailtu tämän kaikkien kollegoiden ansioihin. Komissio totesi lisäksi, että edeltävän vuoden esitykset olivat synnyttäneet perusteltuja odotuksia esityslistalla oleville virkamiehille. Lopuksi se huomautti painokkaasti pitävänsä sitä, että joku on otettu nimittävän viranomaisen laatimaan ansioituneimpien luetteloon, niiden ansioituneimpien saavutettuna oikeutena, jotka ovat jääneet edeltävänä vuonna ylentämättä ja joiden ansiot eivät ole laskeneet.

46 Tältä osin ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin huomauttaa, että virkamiehillä on oikeus siihen, että nimittävä viranomainen aina ylennysmenettelyssä tutkii vertaillen heidän ansionsa ja heistä laaditut kertomukset. Tämä oikeus on tärkeä varsinkin siksi, että ne virkamiehet, joilla on eniten ansioita edellisenä vuonna, eivät välttämättä ole seuraavana vuonna samoja. Komissio ei myöskään ole osoittanut, että kantajan ansioita olisi vertailtu vuoden 1996 ylennyskierroksella vuoden 1996 ansioituneimpien virkamiesten ansioiden kanssa.

47 Ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin ei myöskään voi hyväksyä niitä komission väitteitä, joiden mukaan luottamuksensuojan periaatetta voidaan soveltaa tässä tapauksessa. Oikeus vedota luottamuksensuojaan on kaikilla oikeussubjekteilla, joiden tilanteesta käy ilmi, että yhteisön toimielin on antanut heille selviä lupauksia ja tällä tavoin antanut aihetta perusteltujen odotusten syntyyn (asia T-43/97, Adine-Blanc v. komissio, tuomio 30.9.1998, Kok. H. 1998, s. II-1683, 31 kohta ja siinä mainittu oikeuskäytäntö). Kuitenkaan lupaukset, joissa ei oteta huomioon henkilöstösääntöjen määräyksiä, eivät voi synnyttää luottamuksensuojaa sille, jolle ne on osoitettu (asia 162/84, Vlachou v. tilintarkastustuomioistuin, tuomio 6.2.1986, Kok. 1986, s. 481, 6 kohta ja asia T-123/89, Chomel v. komissio, tuomio 27.3.1990, Kok. 1990, s. II-131, 30 kohta).

48 Tästä seuraa, että vaikka komissio olisi antanut edeltävänä vuonna ansioituneimpien luetteloon otetuille virkamiehille vakuutteluja, nämä va-

kuuttelut olisivat ilmeisen lainvastaisia eivätkä voisi synnyttää luottamuksensuojaa kyseisille virkamiehille. Lisäksi komissio ei ole väittänyt antaneensa 'täsmällisiä vakuutteluja', jotka olisivat voineet synnyttää luottamuksensuojan. Sitä vastoin on kiistatonta, että ainakin kyseistä luetteloa vuonna 1997 julkistettaessa siinä oli ilmoitus, jonka mukaan 'näihin luetteloihin kirjatuilla virkamiehillä, joita ei ole ylennetty tähän päivään mennessä, ei ole oikeutta tulla viran puolesta otetuksi myöhempiin luetteloihin' (ks. Hallinnollisia tiedotuksia nro 998, 8.8.1997, s. 4).

49 Sen väitteen osalta, jonka mukaan edeltävänä vuonna nimittävän viranomaisen ansioituneimpien luetteloon otetuille virkamiehille, joiden ansiot eivät ole laskeneet, on oikeus tulla ylennetyksi seuraavana vuonna, on todettava, että henkilöstösäännöissä ei anneta kenellekään oikeutta ylennykseen, ei edes niille virkamiehille, jotka täyttävät kaikki ylentämisen ehdot (ks. asia T-3/92, Latham v. komissio, tuomio 9.2.1994, Kok. H. 1994, s. II-83, 50 kohta; asia T-507/93, Branco v. tilintarkastustuomioistuin, tuomio 30.11.1995, Kok. H. 1995, s. II-797, 28 kohta ja em. asia Baiwir v. komissio, tuomion 67 kohta).

50 Kaikesta edellä sanotusta seuraa, että riidanalaista ylennysmenettelyä rasittaa sellainen virheellisyys, joka on olennainen virhe, koska asianomaisen virkamiehen ja kyseisten kahden edeltävänä vuonna nimittävän viranomaisen ansioituneimpien luetteloon ottamien virkamiesten ansioita ei ole vertailtu siten kuin henkilöstösääntöjen 45 artiklan 1 kohdassa edellytetään (ks. asia T-144/95, Michaël v. komissio, tuomio 21.11.1996, Kok. H. 1996, s. II-1429, 62 kohta)."

7 Näin ollen ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin kumosi riidanalaisen päätöksen tutkimatta Hamptauxin muita kanneperusteita ja hylkäsi tämän esittämän vahingonkorvausvaateen.

## Valitus

8 Valituksessaan komissio vaatii riidanalaisen tuomion kumoamista ja Hamptauxin nostaman kumoamiskanteen hylkäämistä sekä toissijaisesti asian palauttamista ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen käsiteltäväksi.

9 Komissio vetoaa yhteen ainoaan valitusperusteeseen, jonka sisältönä on riidanalaisen tuomion perustelujen ristiriitaisuus ja oikeudellinen virhe.

10 Komissio huomauttaa, että riidanalaisen tuomion 44 kohdassa olevan lausuman, jonka mukaan komission toimeenpanema menettely ei täyttänyt ylennettävien virkamiesten ansiovertailua koskevaa vaatimusta, ja 37 kohdassa olevan toteamuksen välillä, jonka mukaan kyseisen menettelyn johdosta edeltävänä vuonna nimittävän viranomaisen ansioituneimpien luetteloon otetut ylentämättä olevat virkamiehet otetaan samaan luetteloon seuraavana vuonna vain sillä edellytyksellä, etteivät heidän "ansionsa ole laskeneet", on ristiriita.

11 Komission mukaan se, että virkamiehen ansiot laskevat, merkitsee sitä, ettei enää ole oikeutettua ottaa asianomaista seuraavana vuonna ansioituneimpien virkamiesten luetteloon. Tällainen arvio edellyttäisi sen mukaan vertailua muiden ylennysehdokkaiden ansioiden kanssa. Näin ansioiden laskun tutkiminen muistuttaisi henkilöstösääntöjen 45 artiklan 1 kohdan ensimmäisessä alakohdassa tarkoitettua "ansioiden vertailua".

12 Komissio toteaa lisäksi, että ansioituneimpien luetteloon otetut mutta ylentämättä jääneet virkamiehet nauttivat "laillisesta olettamasta" seuraavan vuoden ansioituneimpien luetteloon ottamisen osalta. Suurimmassa osassa tapauksia nimittäin virkamiehillä on komission mukaan suhteellisen vakaa suoritustaso vuosien kuluessa, ja on harvinaista, että jonakin vuonna ansioituneempana pidetyn ehdokkaan "ansiot laskevat" vuoden aikana yhtäkkiä seuraavana

vuonna. Lisäksi ylennysehdokkaan ansioita ei voida arvioida yhdeltä ainoalta vuodelta, vaan niitä pitäisi arvioida pidemmältä ajanjaksolta, jotta ei suosittaisi perusteetta niitä virkamiehiä, jotka ponnistelevat tunnollisesti vain niinä vuosina, joina voivat saada ylennyksen.

13 Komissio muistuttaa, että se seikka, että ansioituneimpien listalle otettu virkamies ei saa ylennystä ylennysvuoden aikana, johtuu talousarvion asettamista rajoituksista, jotka rajoittavat käytettävissä olevien ylemmän palkkaluokan virkojen määrää.

14 Tämän vuoksi on komission mukaan perusteltua ja jopa välttämätöntä, että nimittävä viranomainen henkilöstösääntöjen 45 artiklan 1 kohdan ensimmäisen alakohdan mukaista ansioiden vertailua suorittaessaan ottaa huomioon sen, että ylennysehdokas on jo edeltävänä ylennysvuonna otettu ansioituneimpien virkamiesten luetteloon. Komissio viittaa tältä osin vakiintuneeseen oikeuskäytäntöön, jonka mukaan nimittävä viranomainen ei ole velvollinen ansioita vertaillessaan nojautumaan pelkästään ylennettävien arviointikertomuksiin, vaan se voi perustaa arvionsa muihinkin ansioihin liittyviin seikkoihin, kuten sellaisiin tietoihin näiden hallinnollisesta ja henkilökohtaisesta asemasta, jotka ovat omiaan suhteuttamaan yksinomaan arviointikertomuksiin perustuvaa arviota (ks. mm. yhdistetyt asiat T-89/91, T-21/92 ja T-89/92, × v. komissio, tuomio 25.11.1993, Kok. 1993, s. II-1235, 49 ja 50 kohta).

15 Hamptauxin mukaan komission päättely perustuu virheelliseen premissiin eli siihen, että edeltävänä vuonna ansioituneimpien virkamiesten luetteloon otetun virkamiehen mahdollisen "ansioiden laskun" tutkiminen tarkoittaa sitä, että arvio koskee sitä kysymystä, voidaanko tällainen virkamies yhä ottaa ylennettävien virkamiesten luetteloon etusijalla. Hänen mielestään virkamiehen "ansioiden laskun" toteaminen kuitenkin edellyttää välttämättä vain yksilöllistä arviota tämän ammatillisesta pätevyydestä kyseisellä ajanjaksolla eikä lainkaan vertailua asianomaisen suoritusten ja muiden ylennettävien ammatillisten ansioiden välillä.

16 Näin ollen Hamptauxin mukaan ei pelkkä se seikka, että virkamies on ollut "ansioituneempi" ylennysvuoden aikana eivätkä hänen "ansionsa ole laskeneet" — mikä tarkoittaa, ettei hänen henkilökohtainen ammatillinen pätevyytensä ole vähentynyt ajan mittaan — mitenkään merkitse sitä, että seuraavana vuonna asianomainen on edelleen "ansioituneempi" vertailtaessa niiden muiden ylennysehdokkaiden ammatillisia ansioita, jotka mahdollisesti eivät olleet ylennyskelpoisia edeltävänä vuonna.

17 Hamptauxin mukaan nimittävä viranomainen voi kyllä ansioituneimpien luetteloa laatiessaan ottaa huomioon sen, että virkamies oli otettu edeltävän vuoden luetteloon, mutta sillä ei ole oikeutta verrata asianomaisen ansioita kaikkien meneillään olevan vuoden ylennysehdokkaiden pätevyyteen. Hamptaux pitää kyseenalaisena sitä, että nimittävä viranomainen automaattisesti ottaa meneillään olevan vuoden ansioituneimpien luetteloon edeltävän vuoden "jäännökset".

**Yhteisöjen tuomioistuimen arviointi asiasta**

18 Nimittävän viranomaisen on henkilöstösääntöjen 45 artiklan 1 kohdan ensimmäisen alakohdan mukaan vertailtava ylennyskelpoisten virkamiesten ansioita ja näistä laadittuja kertomuksia joka vuoden ylennyskierroksella.

19 Vaikka ansiovertailua koskeva vaatimus ei suljekaan pois sitä mahdollisuutta — kuten komissio aivan oikein on huomauttanut — että nimittävä viranomainen voi ottaa huomioon sen, että ehdokas on jo ollut ansioituneimpien virkamiesten luettelossa edeltävänä vuonna, se edellyttää kuitenkin, että kunkin ehdokkaan

ansiot arvioidaan suhteessa muiden ylennysehdokkaiden ansioihin, mukaan lukien ne virkamiehet, jotka aiemmin eivät olleet ansioituneimpien luettelossa.

20 Ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin on valituksenalaisen tuomion 44 kohdassa todennut seuraavaa:

"Komission kirjallisesti ja istunnossa suullisesti esittämästä käy ilmi, että edeltävänä vuonna nimittävän viranomaisen laatimaan ansioituneimpien luetteloon otetut virkamiehet, joita ei ole ylennetty, otetaan ilman muuta seuraavan vuoden ansioituneimpien luetteloon ja ylennetään automaattisesti, elleivät heidän ansionsa ole laskeneet. Tämän vuoksi nimittävä viranomainen on vastoin henkilöstösääntöjen 45 artiklan 1 kohdassa asetettua velvollisuuttaan jättänyt ylennysmenettelyssä suorittamatta kantajan ansioiden ja hänestä laadittujen kertomusten vertailun kahden jo edeltävänä vuonna nimittävän viranomaisen laatimaan ansioituneimpien luetteloon otetun virkamiehen ansioiden ja kertomusten kanssa ja näin loukannut kantajan kiistatonta oikeutta ylennysmenettelyssä."

21 Ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin on todennut tuomion 46 kohdassa niin ikään, että "komissio ei myöskään ole osoittanut, että kantajan ansioita olisi vertailtu vuoden 1996 ylennyskierroksella vuoden 1996 ansioituneimpien virkamiesten kanssa".

22 On todettava, että komissio vain toistaa yhteisöjen tuomioistuimessa väitteensä, joita vastaan on jo esitetty perusteet ja joilla pyritään osoittamaan, että tutkiessaan mahdollisen edeltävänä vuonna ansioituneimpien luetteloon otetun virkamiehen ansioiden laskun nimittävä viranomainen vertailee kaikkien ylennettävien virkamiesten ansioita ja heistä tehtyjä kertomuksia. Komissio ei kuitenkaan osoita, että valituksenalaisen tuomion perustelut ja ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen niiden johdosta tekemät päätelmät olisivat tältä osin ristiriitaisia.

23 Ei nimittäin ole ristiriitaista katsoa, että ensinnäkin kyseisessä ylennysmenettelyssä edeltävänä vuonna ansioituneimpien luetteloon otetut virkamiehet otetaan meneillään olevan vuoden luetteloon vain sillä edellytyksellä, että heidän ansionsa eivät ole laskeneet, ja että toiseksi näin tehdessään nimittävä viranomainen ei ole vertaillut ylennysehdokkaiden ansioita henkilöstösääntöjen 45 artiklan 1 kohdan ensimmäisen alakohdan mukaisesti. Ehdokkaan mahdollisen ansioiden laskun arviointi, joka tapahtuu täysin yksilöllisesti, ei merkitse sitä, että viranomainen olisi todella vertaillut kaikkien ylennyskelpoisten virkamiesten ansioita.

24 Samasta syystä ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin ei ole tehnyt oikeudellista virhettä katsoessaan, että ylennettävän virkamiehen mahdollisen ansioiden laskun tutkiminen ei vastaa henkilöstösääntöjen 45 artiklan 1 kohdan ensimmäisen alakohdan edellyttämää ansiovertailua.

25 Koska komission ainoaa valitusperustetta ei voida hyväksyä, on valitus hylättävä.

## Oikeudenkäyntikulut

26 Yhteisöjen tuomioistuimen työjärjestyksen 69 artiklan 2 kohdan mukaan, jota sovelletaan valituksen käsittelyyn 118 artiklan nojalla, asianosainen joka häviää asian, velvoitetaan korvaamaan oikeudenkäyntikulut, jos vastapuoli on sitä vaatinut. Koska komissio on hävinnyt asian, se on velvoitettava korvaamaan oikeudenkäyntikulut, koska Hamptaux on tätä vaatinut.

Näillä perusteilla

YHTEISÖJEN TUOMIOISTUIN (viides jaosto)

on antanut seuraavan tuomiolauselman:

1) **Valitus hylätään.**

2) **Euroopan yhteisöjen komissio velvoitetaan korvaamaan oikeudenkäyntikulut.**

Edward Sevón La Pergola

Jann Wathelet

Julistettiin Luxemburgissa 9 päivänä marraskuuta 2000.

R. Grass

kirjaaja

D. A. O. Edward

viidennen jaoston puheenjohtaja